

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

REDIGERET AF

JOHANNE MEYER.

Nr. 27.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 8. Juli 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kristendommen og Kvindesagen.

Af K. og H.

I.

At Kravet om fuld Menneskeret for Kvinden saa vel som for Manden er i god Overensstemmelse med Kristendommen, burde være indlysende. Dette Krav er jo kun en Konsekvens af det demokratiske Princip: „Hvad som helst I ville, at Menneskene skulle gøre mod Eder, det gøre og I mod dem.“ Den, som selv føler, at Frihed er en af de nødvendige Betingelser for menneskelig Lykke, kan altsaa ikke som Kristen berøve sin Lige dette kostelige Gode. Ikke desto mindre møder man ret hyppigt den modsatte Anskuelse, der ofte støttes ved en Henvisning til tredje Kapitel af første Mosebog. Men denne Henvisning beror paa en fuldstændig Misforstaaelse. Dette Kapitel indeholder ingen som helst etisk Forskrift; selv om man stiller sig paa det mest slaviske Bogstavstandpunkt, er det umuligt at læse noget saadant ud deraf. Det indeholder — set fra dette Standpunkt — forskellige Forbandelser, som Gud har paalagt Menneskeslægten, men ikke noget Paabud til Menneskene om selv at udføre disse Forbandelser. Der siges f. Eks. til Kvinden: „Med Smerte skal Du føde dine Børn“; men dog falder ingen paa, at en Kvinde, som har en let Nedkomst, derved forser sig mod Guds Bud, og ingen Læge udstødes af Kristenheden, fordi han meddeler Raad om, hvorledes man bedst kan bringe Smerterne ved Barnefødselen ned til det mindst mulige. Bogstavslaven kan altsaa i det højeste i dette Kapitel finde en Spaadom om, at Kvinden altid vil faa en haardere Livslod end Manden; men hvorledes kan han tro, at han vil slippe for Guds Straf,

naar han i Stedet for efter Evne at lette hende denne tungere Lod, gør hende den endnu tungere ved at fratage hende hendes Menneskeret? Og hvorledes kan han tro, at han derved endogsaa opfylder Guds Bud? Lige saa godt kunde man paastaa, at kun de Kvinder opfylder Guds Bud, som ved en radikal Anvendelse af Snørliv tilvejebringer en absolut sikker Garanti for Opfyldelsen af Ordet: „Med Smerte skal Du føde dine Børn.“ Ordene: „Han skal herske over Dig“ betyder altsaa kun, at Manden altid vil være fysisk stærkere end Kvinden, og som Følge deraf have det i sin Magt at undertrykke hende, hvis han tør tilsidesætte Guds udtrykkelige Paabud om gensidig Kærlighed mellem os Mennesker. Denne Opfattelse fjerner sig ikke det allermindste fra den strengeste Bogstavfortolkning.

II.

At det ofte citerede Kapitel af første Mosebog indeholder en Forklaring af et Naturfænomen, men ikke nogen etisk Forskrift, er og bliver klart, paa hvad Standpunkt man end stiller sig. Men Forskellen mellem Bogstavslaven og det naturlige Menneske viser sig paa et andet Punkt; kun den første anser sig forpligtet til at tro paa denne Forklaring. Bogstavtroen giver sine Tilhængere mange haarde Nodder at knække og har bevirket mere end ét Frafald fra Kristendommen. Det naturlige Menneske derimod gaar til Læsningen af det gamle og ny Testamente uden andre aprioriske Forudsætninger end dem, han medbringer til Læsningen af en hvilken som helst anden Bog. Han føler sig derfor heller ikke tvungen til at antage den foreliggende Forklaring af Menneskets og specielt Kvindens ulykkelige Lod, lige saa lidt som han godkender den

ved samme Lejlighed givne Forklaring af, hvorfor Slangen ikke har fire Ben som andre Dyr, men maa krybe paa sin Bug og æde Støv alle sit Livs Dage; og hvorfor Slangers Børn og Menneskers Børn lever i uforsonligt Fjendskab med hinanden. Han behøver heller ikke at ty til den gamle rationalistiske Omtydning, at „Slangen“ skulde betyde „Djævelen“, endskønt denne Omtydning har fundet Vej ogsaa til det ny Testamente (Aabenbaringen 12, 9). Han sideordner ganske simpelt denne Mythe med tilsvarende Myther hos andre Nationer. Men til Gengæld lægger han Mærke til, at Kvindens Underdanighed under Manden af denne Mythe opfattes som et unaturligt Forhold, der trænger til Forklaring. Og saa vil han maaské begynde at forstaa, at der ogsaa her er noget, som er „indblæst af Gud“, et Glimt af guddommelig Aabenbaring gennem Menneskeaaanden. Og han vil paaskønne dette endnu mere, naar han betænker, at denne Mythe er skabt af Mænd, ikke af Kvinder; det fremgaar nemlig af den Maade, hvorpaa dette unaturlige Forhold forklares. Havde Mythen været skabt af Kvinder, vilde Manden have faaet Skylden for alt ondt.

Man vil sige, at en saadan Opfattelse af det gamle Testaments Ord ikke er kristelig. Den Paastand maa imidlertid bevises. Ukristeligt kan dog kun det være, der strider mod, hvad Kristus lærte. Selvfølgelig forlangte Kristus Tro. Men paa hvad? Ikke paa det ny Testamente, som endnu ikke eksisterede; ikke paa det gamle Testamente, som han er i stadig Opposition til; ikke paa de tre Trosartikler, som ikke en Gang har fundet Optagelse i det ny Testamente. Han forlangte Tro paa den Lære, han forkyndte. Denne Lære finder vi sammenfattet i hans store Programtale, Bjergprædiken; men her vil